

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku K. B. M.
przy uczestnictwie J. R. i K. B.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 maja 2018 r., sygn. akt IV Ca (...)

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni K. B. M. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. , którym to orzeczeniem oddalono apelację skarżącej od postanowienia w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej

funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przedsądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako pierwszą przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa przywołanie tej przyczyny wymaga poprawnego zidentyfikowania problemu, w tym odniesienia go do konkretnych przepisów. Konieczne jest także przedstawienie argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen danego zagadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01). Podniesiony problem musi również charakteryzować się nowością; zagadnienie, które było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, co do zasady traci ten walor (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 marca 2012 r., II PK 294/11). Istotność problemu prawnego wyraża się natomiast w tym, że ma on znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2012 r., I CSK 496/11).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sformułowano dwa zagadnienia. Pierwsze z nich nie stanowi kompletnego zdania, wobec czego niemożliwe jest odczytanie stojącego za nim zamysłu. Z tej przyczyny nie sposób uznać, by tak ujęty problem prawny uzasadniał przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Drugie z zagadnień wskazanych przez skarżącą sprowadza się do pytania o prawidłowość konkretnej decyzji procesowej Sądu Okręgowego w postaci odmowy dopuszczenia dowodu. Tak sformułowane zagadnienie należy uznać za całkowicie pozbawione waloru ogólności. Nie pozostaje ono również w związku z zarzutami skargi kasacyjnej wnioskodawczynie,

które dotyczyły jedynie naruszenia art. 962 zd. 2 k.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c., przy czym drugi z tych zarzutów, jako dotyczący wyłącznie oceny dowodów, nie mógłby być uznany za skuteczny wobec ograniczeń wynikających z art. 398³ § 3 k.p.c. Tymczasem przedstawiony Sądowi problem prawny musi mieć konkretny związek z rozstrzygnięciem danej sprawy, to jest z zarzutami skargi oraz podstawą prawną i faktyczną zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13).

Jako drugą przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd II instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (post. Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (post. Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd II instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Skarżąca upatrywała oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w nierozważeniu przez Sąd II instancji wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków. Nie wyjaśniła jednak we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, które zarzuty lub wnioski nie zostały rozważone przez Sąd Okręgowy, ani w czym przejawia się oczywiste przełożenie tej okoliczności na zasadność złożonego obecnie środka zaskarżenia.

Kierując się powyższymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach nie orzeczono, ponieważ sformułowany w odpowiedzi na skargę wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego został złożony tylko na wypadek oddalenia skargi po jej przyjęciu do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji postanowienia.